

dets Fortid og Minder, blev det meget taknemmeligt modtaget.

Fru Mathiesen var i islandsk Nationaldragt, det sorte Bælt, det svære, guldbroderede Skjort og Sølvbæltet passende godt til den stoute Smukkelse og bidrog til at vække Interesse for hendes mindere Hjemland.

Det blev ikke den eneste Gang, at gæst Aandehv blev fremdraget for Kongressen. Den sidste Aften holdt den danske Delegation Slutningstalen og endte med at forkynde den Del af Havamaalet, der taler om et kommende Fredsrigt, hvordan alt om, langsomt skal forvandles til godt, de svage blive stærke, den evige Aand give Love, som aldrig skal brydes, Fred skal raade, ja, al Disharmoni skal være borte for evigt. Den ophøjede højtidelige Spaadom fra Aarhundreder tilbage i et Sprog, som viser, at her var Slægtens bedste Tanker gemte, gjorde et saadant Indtryk paa Forsamlingen, at der var Taarer i mangt et Øje.

(Kvinden og Hjemmet.)

Vore Varietéteatre.

Det er en Kendsgerning, at Folk mere og mere foretrækker Varietéforestillinger for de lange Teaterstykker. De urolige og forretningsstravle Københavnerne trænger til et Oplivningsmiddel, hvori Sindet kan hvile eller drages ind i andre Tanker, og ikke til en ny Anstrengelse, som det er at følge et Hel-aftensstykke. Københavneren vil sidde ved et Bord, hvor han kan nyde sit Smørrebrød og Øl, og hvorfra han kan rejse sig, naar han vil. Og det gælder baade Middelstandsklassen og Arbejderne; det er en Kendsgerning, at Tiden bærer hen imod Varietéernes Fremgang og Teateraftenernes Nedgang.

Derfor maa der sættes alt ind paa at forædle Kunsten i vore Varietéer, eller rettere, ~~derfor maa~~ der fremstilles virkelig Kunst i disse og ikke kun bydes Folk Gægl i smudsige Lokaler. Der, hvor Folk vil samles, der skal den ægte Kunst møde, Folket søger ikke Kunsten, men Kunsten skal komme til Folket. Det er en Brøde over for de strengt arbejdende Københavnerne, hvis Sind trænger til et Par Timers Rekreation og som giver sine fattige Penge ud paa en Varieté, at byde ham noget Juks, der intet har med Kunst at gøre. Og den Tale, at det vil Folk have, „de vil blot have noget Grin“, har intet Steds hjemme.

Naturligvis vil Folk mere sig, naar de gaar paa en Varieté, men er ægte Kunst ikke netop i Besiddelse af den Evne til at sætte Sindene i Bevægelse? men Kunsten skal være opdragende, enten den bringer Folk til at le eller græde.

Vore Varietédirektører har derfor faaet en stor Opgave, og naar der gives saa uhyre Summer til disse Variétékunstnere, hvorfor da ikke engagere første Rangs Komikere, Sangerinder og Skuespillere.

Nej — for det er ikke fint at synge eller spille paa en Varieté. Dette er dog vist en Misforstaaelse, og egenlig rummer denne Tanke en Fornærmelse mod Publikum. Kommer ikke saa godt som alle Københavnerne i Varietéerne; og hvis der blandt disse kommer mange, som ikke har Forstaaelse af virkelig Kunst, saa gælder det

om at aabne deres Øjne derfor. At sand Kunst skulde kede Folk, er aldeles fejlagtigt, keder man sig ved en Forestilling, er det vel fordi, at den intet har med Kunst at gøre.

Aandelig Nydelse hører ogsaa med til det daglige Brød, og et glad Sind er lettere i Stand til at vinde i Kampen for Tilværelsen, end det nedtrykte; og det Menneske, der kan lade sig have til en lysere og renere Verden ved Kunsten, er ikke saa udsat for at synke i Smudset, naar Fristelserne lokker.

Pastor Morten Pontoppidan skrev for nogen Tid siden i en af sine Prædikener: „Er først Forlystelserne komne til at staa for den kristne Bevidsthed ikke blot som en Kendsgerning, man er nødt til at lade staa, men som et lovligt og anerkendt Omraade af Mennesketilværelsen, — har først Kapitlet om Forlystelser faaet sin tilbørlige Plads i den kristne Etik, da vil det vel kunne tænkes, at Menneskevenner ved Tilskyndelse fra Kirken kan føle sig drevne til i større Maal end hidtil at foranstalte Forlystelser og Underholdninger, hvor Hensynet til Pengefortjeneste træder tilbage for Hensynet til, at det, der ydes, maa være sundt og godt.“

De Folkekoncerter, der i de senere Aar har været afholdt i Koncertpalæet, og som har vundet saa stærk Tilslutning, har allerede vist Vejen. Her bydes fortrinlig Musik i et stort og smukt Lokale for en Ubetydelighed i Indgangspenge.“

Det er en meget smuk Tanke at holde Koncerter og give Forestillinger for de Fattige; men vi er ingen Yndere af at klassificere Folket. Det er sunder og bedre for et Samfundsliv, at vi alle kommer sammen. Desuden er nu Varietéernes Pris sat saa lavt, at der næppe kan konkurreres. 25 Øre for at more sig en hel Aften, er saa billigt, som det kan blive.

Vi mener derfor ikke, at der skal laves Varietéer for Ubemidlede, hvor vore første Rangs Kunstnere skal gøre gratis Arbejde, men vi mener, at vore Varietéer, som har Raad til at betale, over for et saa stærkt besøgende Publikum kun bør engagere virkelige Kunstnere.

Her har Pressen sin uafviselige Pligt til at rettlede og ikke vildlede Publikum. Den store Reklame for Varietéerne kan være berettiget, og de udførlige Meddelelser kan være paa sin Plads i Bladene, men den maa ikke være saa kritikløs, som den ofte har været.

Og saa — til Slutning blot dette. Varietéerne skal ikke være et Sted, hvor den fine Herre af den højere Klasse ikke kan tage sin Hustru eller Datter med, fordi han mener, hendes Blufærdighed krænkkes, men som kan være godt nok for den simple Befolkning. Fornøjelsen maa være saaledes, at alle Klasser af Folket, Kvinder saa vel som Mænd, maa kunne komme der, og ogsaa — virkelig mere sig.

Burde ikke Arenateatret her tage Tæten? Det sidder sikkert inde med alle Betingelser dertil.

Juletræer.

Den fri Syskole. Torsdag den 21. December afholdt den fri Syskole en Julefest, hvor der herskede den muntreste Stemning. Eleverne var mødte i stort Antal, og de be-

værtedes med Kaffe og Brød og forskellige Julegodter.

De kvindelige Herreskræddere afholdt Juletræ for Medlemmernes Børn den 29. December, Østergade 15.

I den smukke Sal bredte det store Juletræ sine Grene med alle Slags Godter paa til de glade Børn. To store Borde med Foræringer (et Stykke Legetøj og et Klædningsstykke til hver af de Smaa) tildrog sig længselsfulde Blikke. Børnenes Tal var 127, som alle blev beværtede med Kalvesteg og brune Kartoffer og et stort Glas Mælk. Efter at Børnenes Fest var sluttet, fik de Voksne sig en livlig Svingom efter Anstrengelsen.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

I alle von Drostes Fremtids Tanker og Planer var Mariane og Barnet med, og en smuk Dag blev det ham klart, at den formentlige Kærlighed til sine Slægtninge — var Kærlighed til Mariane. Han elskede for første Gang, han, en Mand, som var over de fyrretyve! Saadan en Kærlighed griber Menneskene som med Jernhænder. Lothar von Droste var en Mand, der holdt af Klarhed i Sagen og hurtige Beslutninger. Saa snart han erkendte, hvilke Følelser der bevægede ham, tilbød han Mariane sin Haand. Hun afviste ham næsten med samme Ord som i Dag. Men nu vidste han, at hun dog alligevel elskede ham, og hendes bitre Ord havde slet intet at betyde.

Lothar rejste sig i sin fulde Højde og drog et dybt Suk.

„Stakkels taabelige Kvinde, dit Hjerte er nu saa forpint, at du ikke kan se klart i dig selv. Men jeg skal aabne dine Øjne, jeg føler, det vil lykkedes,“ sagde han hen for sig.

Saa var de da der. Men hvor var Husets gamle Orden blevet af.

Tidligere var den højtidelige Stilhed paa første Sal i Ludvigsgade, hvor Professor Lothar von Droste og hans Famulus, Doktor Alfred Moscheles, arbejdede i Viden-skabens Tjeneste, ikke bleven afbrudt ved den ringeste Lyd. Men nu skete det stundom, at en frisk, klar, ungdommelig Latter klang over til dem fra Korridoren, eller at en glad Pigestemme sang, saa det gav Genlyd i hele Huset.

„Jeg vil dog lade endnu en Portiere sætte op, den Latter forstyrrer saa tidt; lad mig se, at De husker mig derpaa, Moscheles, saa jeg giver Frits Besked derom,“ sagde Professoren en Gang.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa- tegnes og indleveres paa nærmeste Postkontor, Postekspedition eller Brevsamlingssted, ledsaget af 70 Øre, hvilken Sum udgør Betalingen for Bladet i Janur Kvartal; Bladet bliver da tilsendt Vedkommende gennem Postvæsenet.

Se næste Side.